

TEGEN DE KWAKZALVERIJ

REDACTIE-ADRES: J. Th. Balk, Keeverberg 54, Amsterdam-Z.

Opperlicht 1 Januari 1881

VERENIGING TEGEN DE KWAKZALVERIJ

● Algemene ledenvergadering ●

29 april
14.00 uur
Krasnapolsky
Amsterdam

Markante facetten

Het klatergoud van de dr. mr. dr.

door A. P. N. de Groot, arts, voorzitter
Vereniging tegen de Kwakzalverij

In onze kritische beschouwing van de strafzitting tegen de „Wonderdoenster van Standaardbuiten” in het maartnummer werd reeds gewezen op het feit, dat de raadsman zijn pleitrede met — voor een arts — afwijkende inzichten had gelardeerd.

a. Hij proclameerde acties van delinquente tot GEBEDSGENEZING ondanks het feit, dat bij haar (mis)handelingen, zelfs geen schietgebedje te pas kwam.

b. De stelling van de President, dat haar dilettantisme zonder enige kennis van zaken gevaarlijk kan zijn, ging hem te ver, hoewel iedere honorabele arts het met het inzicht van de President volkomen eens zal zijn.

c. Hij legde — zonder gewetensconflict — aan de rechtbank een aantal briefjes voor, waarin nota bene artsen eigen patiënten schriftelijk voor „hulp” naar zijn cliënte verwezen.

Deze medicus-jurist — die in een kranteninterview er prat op was gegaan onder zijn (pikzwarte) toga een witte (dokters)jas te dragen — gaf in zijn pleidooi verder nog meermalen blij zijn medische geweten tevens daaronder te hebben begraven.

Na bovenaangehaalde feiten zullen ditmaal nog meerdere voorvallen worden vermeld, die ondubbelzinnig aantonen hoe funest het resultaat van de — gewraakte — dubbelfunctie in dit opzicht wel is geweest.

Het klatergoud van de beweringen van de dr. mr. dr. moge — ontdaan van zijn occulte glans — in de volgende beoordeling tot de nuchtere werkelijkheid worden teruggebracht.

1 De raadsman stelde zo goed te kunnen begrijpen, dat zijn cliënte uit „roeping” zo „moest” handelen als zij herhaalde malen had gedaan... omdat hijzelf tot tweemaal toe ook een „roeping” had gevolgd.

Dit nu is wel je reinste drogdenering.

Het begrip „roeping” toch is een dermate subjectief iets, dat geen sterfeling ooit deze innerlijke drang van een ander ook maar in de verste verte bij benadering zal kunnen aanvoelen.

Bovendien is de kwintessens (behoefte aan een gezapig leven, ijdelheid tot hoger maatschappelijk aanzien, behalen van een graad of titel, zucht naar geldelijk gewin dan wel een drang tot een ander omschreven doel) van een „roeping” vaak een héél andere dan wordt voorgewend.

Aan de hand van vaststaande feiten moet worden geconstateerd, dat de z.g.n. „roeping” van delinquente toch wel van een heel ander kaliber moet worden geacht dan die van de WelEdelzeerGeleerde WelEdelGe strenge raadsman.

Als inderdaad de innerlijke drang van beide gelijkelijk zou zijn gericht op het — op zo goed mogelijke wijze — kunnen verlenen van medische bij-

stand aan de lijdende mensheid, dan heeft laatstgenoemde de — enig — juiste weg tot dit doel ingeslagen door eerst medicijnen te gaan studeren, terwijl zijn cliënte daarentegen er maar — zonder de minste scrupules — direct op los is gaan timmeren.

Nu desondanks de raadsman pretendeert alle begrip te hebben voor dit soort „roeping” van delinquente, geeft hij daarmede openlijk te kennen zijn medische geweten volkomen op non-actief te hebben gesteld.

2 Occulte overwegingen brachten er hem klaarblijkelijk toe te verkondigen, dat haar „roeping” zozeer aan gebedsgenezing zou grenzen, dat het als een kracht moet worden gezien, die kan worden overgedragen. Deze kracht zou — volgens hem — stof zijn, die op zich weer in energie overgaat. Daarom — aldus zijn verdere redenering — zouden haar „handelingen” NIET onder het begrip „medische behandeling” vallen.

Wie deze — buitennatuurlijke — redenering met vrucht kan volgen moge zijn/haar vinger opsteken.

Van de Geneeskundig Inspecteur van de Volksgezondheid — als getuige deskundige aanwezig — kreeg de arts-jurist op zijn gewetensvraag hoe deze officiële functionaris tegenover „gebedsgenezing” stond, kort en krachtig te horen: „afwijzend”.

3 Het voorgaande bleek nog slechts het begin van een salvo onbegrijpelijkheden. De verdachte werd afgespiegeld als: Oh, zo klein. Wat dit betreft zouden er slechts twee grote figuren zijn (geweest): een buitenlander, n.l. Raspoetin en een raschte Nederlandse... Greet Hofman.

Hoe deze pleiter de euvele moed

VERVOLG OP BLZ. 16

Wetenschappelijk niet-verantwoorde gezondheidsbemoeyenis is KWAKZALVERIJ

Het klatergoud

VERVOLG VAN BLZ. 15

kon opbrengen tegenover dit eerbiedwaardige college nodeloos een — destijds zo zeer omstreden — persoon in het openbaar te roemen, zal wel een ieder, nuchter denkend, mens een raadsel blijven.

Dit neemt echter niet weg, dat het feit op zich getuigt van zéér weinig fijngevoeligheid, zo niet van totaal gemis aan goede smaak.

4 Na deze extravagante uitval werd (tè) uitvoerig stilgestaan bij de verschoven normen in ons wereldbestel. Niemand zou er meer raad mee weten: de wijziging in het mensbeeld, de vereenzaming, de ongelooftelijke verveling mitsgaders het gebruik — tot verslaving toe — van opium en drugs, roofovervallen en een groot aantal moorden, al deze ellende toonde aan hoe zeer het leven is gedevalueerd. Met die verschuiving is — aldus nog steeds de pleiter — een verschuiving van het maatschappelijk beeld gepaard gegaan: degeneratie van het gezin, ontkerstening en afbraak van de kerk.

Deze hele litanie was erop gericht het voor te stellen alsof de (mis)handelingen door delinquente toch eigenlijk volkomen in het huidige levenspatroon zouden passen. Vrijspreek van het ten laste gelegde zou daarom een logische (?) gevolgtrekking moeten zijn.

Ons ontgaat het „logische” van deze gevolgtrekking ten enen male. Delinquente heeft n.l. herhaalde malen een — bestaande — wet overtreden; pleiter zelf heeft tijdens deze strafzitting haar — hardhandige — „handelingen” wel als „verkeerd” aangeduid. Hieruit moet de — o.i. logische — gevolgtrekking worden gemaakt, dat moet worden geconcludeerd tot een — aangepaste — straf. Een vrijspreek als door de rechtskundig raadsman gevraagd zou in feite het rechtsgevoel van zeer velen frustreren.

5 Deze conclusie tot vrijspreek trachtte de Zeergeleerde raadsman nog te accentueren door een — niet van blote vermoedens en ... door hem gewenste utopische verlangens gespeend — college over bestaande en ... nog te komen nieuwe voorschriften.

Hij declameerde, dat de Wet 1865 volkomen zou zijn uitgehold en wel door het bestaan van para-medische beroepen, waardoor althans in zijn ogen het arts-monopolie (geliefde kreet van alle voorstanders van wetsovertreders) een farce zou zijn geworden.

Deze — wel zéér ongenueanceerde

— aanval op wettelijk erkende groepen werd uit tweërlei oogmerk gelanceerd.

Eerstens om — geheel ten onrechte — para-medici als mede-aanstichters van de vermeende uitholling te kunnen brandmerken, waardoor de werkelijke veroorzakers — de onbevoegden — enig soelaas kon worden gegeven in zijn ogen.

Ten tweede om door — onaangekondigd — switchen naar de groep onbevoegden, deze laatsten, waartoe ook zijn cliënte behoort, onopgemerkt in één adem te kunnen noemen met de wel-bevoegden.

Deze stunt ging als volgt in zijn werk.

Allereerst werd geponeerd, dat verpleegsters ongestraft injecties zouden toedienen. Op dit punt trof hij de staande magistraat vierkant op zijn weg. Laatstgenoemde wees hier de raadsman terdege terecht door te beklemtonen, dat dit soort handelingen van verplegenden op aanwijzing van een arts geschieden en dat ze wettelijk volkomen geoorloofd zijn.

Na dit echec werd de opsomming gevolgd door te insinueren, dat opticiens — slechts gerechtigd met brillenglazen te werken — veelal in het bezit van een zeer duur instrumentarium zouden zijn, dat na aralle waarschijnlijkheid (het bewijs voor deze beschuldiging werd achterwege gelaten) niet ongebruikt zou blijven.

Zonder de geringste aankondiging van zijn overgang in bespreking van de groep para-medici naar die van notoire kwakzalvers, vervolgde spreker zijn langdradige opsommingen. Het doel van deze verzwijging laat zich maar al te zeer begrijpen als wordt beseft, dat het zijn intentie was de groep van de — nader te verheerlijken — PARA-NORMALEN eveneens te doen behoren tot die van de PARA-MEDICI. Een volkomen scheef trekken van de werkelijkheid en daardoor tevens een — voor een gewetensvol arts dubbel — dubieuze handelwijze.

Terwille van zijn pogingen de status van zijn cliënte op te vijzelen acht de arts-jurist het niet beneden zijn standing de z.g. HEILPRAKTIKER op het schild te heffen. Volgens zijn — helderziende — blik zullen deze ras-kwakzalvers straks — als hier te lande eenmaal E.E.G.-afspraken zullen worden gehonoreerd — hun erkenning moeten krijgen.

Hij wees er daarna op, dat de — door hem klaarblijkelijk onvolprezen geachte — PRAKTIZIJS van de N.W.P. tot op heden vrijwel ongestraft hun „praktijken” kunnen uitoefenen.

Bij een — zo subjectieve — benadering als door deze arts-jurist hier werd gedemonstreerd, moet het medische geweten wel volkomen zijn

verdoezeld door juridische spitsvondigheid.

6 Zijn hoopvolle verwachtingen voor de naaste toekomst stak pleiter niet onder stoelen of banken. Hij wees er met nadruk op, dat weliswaar het z.g. RAPPORT-PETERS nog niet voor openbaarmaking was vrijgegeven, maar dat de Kamercommissie onder leiding van mr. De Vreeze — met wiens eigenaam de raadsman kennelijk de grootste moeite had — welhaast zijn conclusie openlijk op tafel zou leggen. Dan zal blijken — zo declameerde de verdediger met pathos — dat het „artsmonopolie” definitief tot het verleden zal behoren. Deze positieve — maar toch wel zéér premature — uitspraak van een volkomen buitenstaander inzake de strekking van het rapport-Peters, hoorden wij met de nodige verbazing argwanend aan.

Van tweeën één:

- Of de raadsman heeft kennis kunnen nemen van de inhoud van dit — nog steeds geheime — rapport en dan is er ergens een lek geweest en heeft hij misbruik gemaakt van zijn onrechtmatig verkregen voorkennis.
- Of hij draagt geen enkele voorkennis van de inhoud en dan fantaseert hij er maar lustig op los omdat bij hem de wens de vader van de gedachte is.

Hoe dan ook, voor zover wij het kunnen aanvoelen moet op dit punt — naast het medische geweten — ook zijn juridische dito niet geheel smetteloos worden geacht omdat zijn wensdroom hier — geheel ongemotiveerd — als een positieve zekerheid wordt aangekondigd.

7 Als klap op de vuurpijl verklaart deze arts-jurist het minder erg te achten als een onbevoegde kwakzalvert dan wanneer een ras-echte dokter onomwonden tegen een van zijn patiënten of diens familie zou verklaren niets meer voor hem te kunnen doen. Deze stoot onder de gordel tegen zijn beroepsnoten-arts tekent zijn mentaliteit ten dezen ten volle. Hij gaat maar al te gemakkelijk in op bakerpraatjes van — veelal ontevreden — patiënten en van — belanghebbende — onbevoegden, hun pleiters en hun achterban, die met het schermen met uitdrukkingen als: „de dokter heeft mij opgegeven”, een schijn van recht pogen te geven aan gepleegde wetsovertredingen.

De toch wel Zeergeleerde raadsman vergelijkt hier twee wel zéér ongelijksoortige zaken. Dagelijks wordt duizenden malen door onbevoegden gekwakzalverd, terwijl slechts een dood-enkele keer een arts — en dan nog tot eigen grote deceptie — tegenover

Mellie Uyldert: Als je geen brandnetels gebruikt krijg je reuma

NU HET VOORJAAR is aangebroken is het tijd om eens even kennis te nemen van de leefregels van Mellie Uyldert, die Kees Haak van de Haagse Courant voor zijn lezers weergaf. Op de vraag hoe het bloed te reinigen zei deze ongeveer 65-jarige da-

Het klatergoud

VERVOLG VAN BLZ. 1

een patiënt of diens familie zal moeten toegeven, dat er voor de lijder geen kruid meer gewassen is. Tot een dergelijke, maar noodzakelijke — uitspraak nu komt een onbevoegde nimmer. Als diens klant zover heen is, dat er geen hoop meer is komt hij/zij uiteindelijk weer — maar dan als patiënt — bij een arts onder behandeling. Dit is dus op een ogenblik, dat het veelal te laat is om nog enig zinnig resultaat te verwachten. Het betreuwenswaardige hierbij is wel, dat in al die gevallen het onheil, door de kwakzalver gesticht — of minstens niet tegengehouden — steeds met het grootste gemak in het vergeetboekje wordt weggemoffeld. Over de talloze mislukkingen van gezondheidsbemoeningen door kwakzalvers wordt het stilzwijgen bewaard in plaats van ze uitvoerig te publiceren ter waarschuwing van onwetende toekomstige slachtoffers.

8 Bij de vorige behandeling stelde de raadsman, dat een „geroepene en gedrevene” niets kan worden geleerd. Ditmaal verklaarde hij theatraal, dat gevangenisstraf van zijn cliënte een „martelares” zal maken.

Wij huldigen een diametraal tegenovergestelde mening. Onzes inziens zal hechtenis bij iemand, die — subjectief — van zichzelf verklaart een „geroepene” te zijn (wat is dat eigenlijk?), veeleer ontzuiverend werken. Naar onze mening zal het opleggen van een dergelijke straf ook voor andere „genezers” een teken aan de wand blijken te zijn. Zo'n vonnis zal niet nalaten de komende activiteiten van onbevoegden zodanig in te dammen, dat na verloop van niet al te lange tijd het euvel van de kwakzalverij tot aanvaardbare proporties zal zijn teruggedrongen. Maar dan moet ook wel gericht en systematisch een vervolgingsbeleid worden gevoerd, niet alleen wat het opsporen van — allereerst ernstige — overtredingen betreft, maar ook ten opzichte van een — aangepaste — rechtspleging.

A. P. N. DE GROOT

me (door haar vader naar de honingbij *Apis Mellifica* genoemd) die bekendheid heeft verworven als schrijfster over kruiden: „Er zijn bepaalde kruiden, bijvoorbeeld de brandnetel, die buitengewoon reinigend werken. In het voorjaar komen allerlei reinigende kruiden op, zoals het zevenblad, dat het urinezuur afbreekt”. Zij schakelt dan al meteen over naar een van haar haastige medische conclusies: „Als je dat niet gebruikt, krijg je later reuma en aanverwante kwalen. Ook de paardebloem, het duizendblad en de weegbree werken reinigend”.

Zin en daverende onzin ontmoet men bij Mellie Uyldert, die ook in het Amsterdamse jongerencentrum De Kosmos cursussen gaf over „het levensritme”. Zoals bijvoorbeeld dit wonderlijke bijgeloof over de goudsbloem. Die komt volgens Mellie Uyldert vanzelf op in de tuinen van kankerpatiënten. Ze zijn dan, verzekert ze aan Kees Haak, geweldig weelderig, woekerd gewoon, zolang die patiënt er is. „Is de patiënt verhuisd of overleden dan zie je het jaar erop geen enkele goudsbloem meer. Heel treffend.”

Je eigen vibratie

Moet het publiek nu ook nog door goudsbloemen in de tuin de schrik op het lijf worden gejaagd door Mellie Uyldert? Door iemand, die ook nog de volgende onzin verkoopt: Je wordt getrokken naar de plek waar je eigen vi-

bratie is en daar groeien dan ook de planten van diezelfde vibratie, die dus bij je passen. „Het is heel merkwaardig dat vanzelf in de tuin die kruiden opkomen, die je nodig hebt, die bij je gestel horen. Maar gaat die persoon weg of is de ziekte voorbij, dan komt dat kruid het volgend jaar niet terug.”

Het gevaarlijke van een dergelijk artikel over mevrouw Mellie Uyldert, die wij vorig jaar ook hebben gezien in een televisie-uitzending over het occulte (blz. 17, jaargang 1971) is, dat zij ook nog wel behartenswaardige opmerkingen maakt. Voor goedgelovige leken, die erkennen, dat er wel wat zinnigs zit in de aanbeveling om méér te ademen en minder te eten, om rauwe groenten te eten, om 's morgens tien diepe ademhalingen buiten te maken, 's ochtends te douchen, iets moois te lezen voor men slapen gaat... dreigt het gevaar de baarljke nonsens. In andere opmerkingen zoals wat wij zojuist aanhaalden over de goudsbloemen niet te herkennen.

OPGEMERKT MOET WORDEN, dat ze ook aanhaakt bij de verontrusting over de vervuiling van ons milieu en zich keert tegen het uitroeien van wilde planten. Ze zegt ook: „Rook en drink niet, blijf af van drugs of tabletten”, maar ontkomt niet aan de neiging zich voortdurend kwakzalverend op een terrein te bewegen, dat beslist het hare niet is. Ze eet zoveel gezonde kruiden en zol En dan vraagt haar interviewer, Kees Haak: Heeft u echt nooit eens een griepje?

Antwoord van Mellie Uyldert: „Als je schoon bloed hebt, hoeft je niet van die grote reinigingskuren te hebben. De griep komt over ons als een neiging van het lichaam om zich twee keer in het jaar te ontdoen van gifstoffen en dat moet men niet stoppen maar goed uitzieken om weer schoon te worden.”

Blijkbaar is het drinken van brandnetelthee in het voorjaar dus niet voldoende om het bloed te zuiveren. Daar hoort een griepje bij...

Kruidennonnetjes gingen aan de haal

UIT DE OOK buiten Italië bekend geworden kliniek San Giuseppe in l'Aquila (Abruzzes) zijn de moeder-overste en twee zusters van de Congregatie van het Heilig Hart gevlucht. Zij namen een geheimzinnig en vermoedelijk zeer waardevol koffertje mee.

De drie zusters werden op het station van l'Aquila achterhaald door andere zusters die hen in een hevige discussie wilden overhalen terug te keren en die hun zelfs het koffertje wilden afpakken. Na interventie van de politie mochten de drie nonnen vertrekken, niemand weet waarheen, aldus de Romeinse correspondent van De Tijd.

Zij hebben documenten, gegevens en farmaceutisch materiaal van grote waarde meegenomen. De gevluchte moeder-overste, Christina Nardecchia, ontdekte tien jaar geleden in het archief van het klooster een oud recept in het latijn van paters Benedictijnen tegen leverziekten. Zij vertaalde het, zocht de nodige kruiden in de omliggende bergen en vervaardigde het medicament. Het had zoveel succes dat geleerden en patiënten uit de hele wereld naar l'Aquila kwamen.

Jaarlijks ging zuster Nardecchia met de overige zusters in het grootste geheim in de bergen de kruiden zoeken.

In de laatste tijd ontstonden spanningen in de kliniek tussen de leiding, zusters en personeel, zodat de aartsbisschop van l'Aquila een onderzoek gelastte.

WERNER THOLEN - EEN PARAGNOST DIE OPGANG MAAKTE

WERNER THOLEN te Nunspeet wordt nu afgeschilderd als een „opmerkelijk paragnost” (woorden van prof. Tenhaeff) en hij heeft plotseling landelijke bekendheid verworven. Voor de herbouw van het kasteel te Coevorden als cultureel centrum wilde men ook wel graag weten hoe de toren er uit had gezien. Er was geen afbeelding van bekend.

De aannemer Nijboer raadpleegde paragnost Werner Tholen, die een visie had van een grote kist van de zijkanalen beschilderd. Na lang zoeken is een tekening van de oude toren gevonden, die tenslotte te voorschijn kwam uit een tekenkist te Emmeloord. De vage aanduidingen van de paragnost kloppen niet helemaal want hij verduidelijkt zijn „beeld” met de mededeling dat de kist in een groot gebouw stond. „Valt op in de zaal, waarin hij staat. U moet zoeken in de richting oost-zuid-oost. Meer oost dan zuid.”

Men is al zoekend terecht gekomen in De Wijk bij de familie Claterbos. In een artikel dat in een aantal kranten is gepubliceerd vermeldt de schrijver, Thom Olink, dat De Wijk zuidoost van Coevorden ligt. Dat is niet juist. De Wijk ligt ten westen van Coevorden, zoals één blik op de kaart doet zien. De oude tekeningen zijn echter niet meer in De Wijk, maar bij een schoondochter in Emmeloord.

Werner Tholens „ontdekking” van de tekening van de Coevordense toren heeft heel wat publiciteit bezorgd. Het regent telefoontjes over verlorengegangene zaken, van poesjes tot complete auto's.

Tholen is echter ook — en daar gaat het ons vooral om, — paranormaal genezer. Drie keer in de week houdt hij spreekuur: in Steenwijk, Nunspeet en Emmeloord. Hij is lid van de Nederlandse Fusie van Paranormale en Natuurgenezers. Thom Olink vertelt er niet veel over — alleen dat Tholen er een geriefelijk leven van kan leiden. Verschillende geluidsbanden met paragnostische activiteiten heeft Werner

De alchimie Ts'an-t'oeng Ch'i werd bekroond met het maken van de onsterfelijkheidspil

REEDS VELE EEUWEN voor onze jaartelling hield men zich in China bezig met de alchimie. Er is, vertelt het maandblad Vrij China, dankzij archeologisch speurwerk een aantal Chinese alchimistische verhandelingen teruggevonden, die alle uit de eerste drie eeuwen van onze jaartelling dateren. Zij verwijzen echter naar bepaalde feiten uit een veel oudere tijd. De oudste alchimistische tekst die ons bekend is, is de Ts'an-t'oeng Ch'i. Zoals alle grootmeesters in de geheime wetenschappen, heeft de auteur zijn tekst onder een schuilnaam geschreven.

Deze tekst bestaat uit negentig alinea's, waarin uitleg wordt gegeven van het gebezigde procédé, dat begint met de vervaardiging van goud en bekroond wordt met de fabricatie van de zgn.

onsterfelijkheidspil. Er komt een ingewikkeld verhittingsproces aan te pas, dat zich afspeelt in een kolf die de vorm heeft van een hermetisch gesloten ei (men denke hierbij aan de betekenis van het ei als primaire openbaringsvorm in de oosterse filosofie).

Zoals ook in onze „eigen”, westerse alchimie, was in het prehistorische China de vervaardiging van goud slechts een etappe op de weg naar de verwerving van producten die zich ertoe leenden, de ingewijde te verzekeren van de ontstijging aan de menselijke situatie. Met andere woorden, zoals in een recente Unesco-uitgave over dit onderwerp wordt gepreciseerd, het alchimistische goud was niet bestemd om te worden verkocht.

Ja, belangrijker zelfs dan het bereiken van die verheven staat, waren de eigenschappen die de alchimist in de loop van dit proces in zichzelf leerde erkennen en ontwikkelen: de tot het uiterste betrachte toewijding en het niet aflatende geduld.

Opmerkelijk is overigens dat een moderne potentiaat als Mao-Tse-Toeng zich voor de alchimist schijnt te interesseren. Naar verluidt zouden er dankzij zijn stimulerende invloed op wetenschappelijke onderzoekers sedert de Culturele Revolutie nog meer alchimistische teksten zijn ontdekt. Volgens de auteurs van deze, zeer oude verhandelingen zouden de alchimisten die het Grote Werk tot stand hebben gebracht nog leven, en wel op „een eiland der onsterfelijken”.

Tholen al aan prof. Tenhaeff gezonden.

DE MEPELER COURANT vermeldt ook de hele geschiedenis met de tekening van de toren (een andere versie van het gebeurde overigens) en drukt aan het slot de volgende waarschuwing af:

Maar in hoeverre men zich op zijn helderziendheid kan verlaten moet ieder maar voor zichzelf uitmaken. In opsporingszaken brengt het weinig gevaren mee hem te raadplegen; men kan er alleen maar wijzer van worden.

Gaat het om ziekten of kwalen, dan zouden wij er de voorkeur aan geven de huisarts te raadplegen.

Adresverandering

Verzuim niet bij adresverandering even de wijziging mede te delen aan het correspondentieadres **Oranjelaan 6 te Hilversum!** Dan behoeft U niet bevreesd te zijn één nummer van dit interessante maandblad te moeten missen.

Bestuur van de Vereniging tegen de Kwakzalverij: A. P. N. de Groot, Arts te Hilversum, Voorzitter; E. Mijnaerends, Tandarts te Amsterdam; Mevr. J. W. J. Vermeulen, Berkenrodestraat 23 te Haarlem, Secretaresse; L. Brest te Amsterdam, Penningmeester; Mr. J. E. Goudsmit, Kantonnier te Haarlem; J. J. Aukema, Dierenarts te Steenwijk; Mr. J. D. van den Berg, Vice-President Arrondissements-Rechtbank te Arnhem; J. E. Bulter, Apotheker, Farmaceutisch Inspecteur van de Volksgezondheid te Zwolle; P. L. Stal, Arts te 's-Gravenhage; J. van Baak, Dermatoloog te Utrecht; J. M. de Haas, Tandarts te Heemstede; Mej. Drs. P. H. van Marle, Apotheker te 's-Gravenhage; J. W. Gosker, Inspecteur van Politie te Arnhem; J. Noord te Amsterdam.

Lidmaatschap van de Vereniging incl. Maandblad min. f 10,-; voor studerende f 2,50. Adres voor het opgeven van leden en abonnees: Oranjelaan 6, Hilversum. Penningmeester: L. Brest, Argonautenstraat 19a, Amsterdam-Zuid. Postgiro van de Vereniging 32237 te Amsterdam. Gem. Giro K 1672.

DRUKKERIJ SYSTEMA B.V.
Amsterdam

BLZ. 18

Abonnement per jaar franco per post
bij vooruitbetaling f 10,-;
studerende f 2,50

Correspondentie Oranjelaan 6, Hilversum.